

[Holstein.]

som viste sig at være til Gavn for det erhvervsøkonomiske Liv i Frankrig, som viste sig at medføre den Tilpasning erhvervsøkonomisk, som var nødvendig. Det er en saadan Politik, som stadig har været savnet her i Landet.

Hvad er det, Regeringen har gjort, efter at Gulddindløseligheden var suspenderet her? Den har hægtet sig mekanisk og slavisk til Sterlingparitetspolitikken, 18,16-Politikken, i omtrent et helt Aar. Og med hvilken Begrundelse? Med hvilken Begrundelse under Hensyn til indre og ydre økonomiske Tilstande? Under Henviisning til, at hvis den ikke gjorde dette, saa vilde Danmark blive daarligere stillet ved de Bestemmelser, der skulde træffes paa Ottawa-Konferencen, end det ellers vilde blive. Ikke desto mindre er Lønnen for denne Valutapolitik, som heller ikke i fjerneste Maade har været bestemt af Hensyn til Hovederhvervet og dets Rentabilitet, men har været bestemt af helt andre Hensyn og har kostet Hovederhvervet Millioner til ingen Nytte, at England paa Ottawa-Konferencen har forhøjet Tolden paa de Varer, som er af livsvigtig Betydning for det danske Landbrugs Rentabilitet. Andet er der ikke opnaaet ved de Ofre, der fra Landbrugets Side er bragt denne Valutapolitik.

Nu staar vi efter 3 forskellige Faser af Valutapolitik her i Landet, bestemt af helt andre Hensyn end Hensynet til Hovederhvervet, i 1920—24, i 1924—25 og i 1931—32, overfor fjerde, ja maaske femte Fase af Valutaspørgsmaalet, og nu er Spørgsmaalet, om det danske Landbrug for fjerde eller femte Gang ved det valutapolitiske Problems Løsning skal tilsidesættes, som det er blevet det ved de foregaaende Lejligheder.

Det var jo rene Kapital- og Bankinteresser og Byinteresser, som var bestemmende i 1920—24, som igen var bestemmende for Paripolitikken i 1924—25, og som har været bestemmende i 1931—32. Men lad mig sige, der er ingen Grund til, naar Retningslinien for Fremtidens Valutapolitik skal tilrettelægges, at lade sig skræmme af Sporene fra 1920—24, for der er jo slet ikke længere Tale om den abnorme Vareimport eller Varehunger, baade berettiget og spekulativ, som der var her i Landet i Aarene efter Verdenskrigen, og der er heller ikke længere Tale om, at man skal støtte Banker, som er haardt engageret i usunde Handels- og Industrieforetagender, saa Sammenligningsgrundlag mellem Infla-

tionsvalutapolitikken i de Aar og den Valutapolitik, som skal tilrettelægges for Fremtiden, er slet ikke til Stede.

De ydre og de indre økonomiske Tilstande er nemlig helt andre, og jeg kan ikke se rettere end, at Handelsstanden har Ret i den Betragtning, som den i afvigte Sommer, jeg tror, det var i September Maaned, har fremført i Erklæringer til Regering og Rigsdag, at den ønskede den fuldkomne frie Valutahandel af den simple Grund, at denne under de nuværende Forhold vilde medføre, at der kom et naturligt Forhold mellem Vareimport og Vareeksport og Priserne derpaa. En Kronesænkning virker importbegrænsende og eksportstimulerende, det kan der ikke være Tvivl om. Og skulde den automatiske Tilpasning under den frie Valutahandel, under fri Import, ikke være tilstrækkelig til at sikre, at Kronen ikke falder mere end tilpasningsmæssigt nødvendigt for det danske Erhvervsliv, har man de virksomme Midler, der hedder Diskonto, Kreditindskrænkninger og Told- og Importforanstaltninger.

Der er derfor slet ikke nogen Fare, selv om vi fik fri Valutahandel, for, at den danske Krone skulde blive slaaet ned, saaledes som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtrykte sig for lidt siden. Der er ingen her i Landet, der ønsker den danske Krone slaaet ned, der er ingen, der ønsker den sænket en Øre mere, end det er hensigtsmæssigt for at genskabe Liv i de lamslaaede Erhverv med Landbruget i Spidsen.

Men saa henviser man til, at en Valutapolitik, der vilde have til Følge, at Kronen sænkedes og sænkedes ikke blot i Landbrugets, men ogsaa i de andre Erhvervs Interesse, vilde paa Landbrugets Hovedmarked blive opfattet som Valutadumping og mødt med valutapolitiske Restriktioner. Herom vil jeg gerne sige saa skarpt og indtrængende som muligt, at hvis saadanne Forestillinger er til Stede i Landbrugskredse og andre Erhvervskredse i England, er det Misforstaaelser og Vrangforestillinger, som det maa være det danske Diplomatis Opgave at søge fjernet i Stedet for at styrke og underbygge dem.

Forholdet er nemlig det, at en Kronesænkning medfører automatisk Prisstigning paa Foderstoffer og paa Korn. Det har til Følge for den Produktion, som er den engelske Farmer den største Torn i Øjet, nemlig den danske Flæskeproduktion, at den automatisk indskrænkes. Naar Priserne paa Foderstoffer stiger, indskrænker det store Landbrug og de større Gaarde deres Flæskeproduktion,